ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ νέος φαινόταν καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν. Πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ τσαχπίνικη φυσιογνωμία. Ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐποχῆς. Ὕφος κατακτητικὸ καὶ λουλούδι στὴ μπουντουνιέρα ποὺ μόλις ξεχώριζε μέσ' στὸ χαμένο φόντο...

— Χμ ! ἔκαμε· Πόρος !...

Δὲ σοῦ τὄπα 'γὼ πὼς μὲ κάποιον τάχες ψημένα κεῖ στὸν Πόρο !... Νά τος !... Νάτος ὁ ὀμορφονιός... Ἄ, ψεύτρα Δώρα !...ψεύτρα Δωρούλα !...

Μιλοῦσε ἤσυχα, σιγά, μὸ μὲ τὶ κόπο κρατοῦσε τὴ λύσσα του, μὲ τὶ προσπάθεια περιοριζόταν σ' ἕνα εἰρωνικό, σαρκαστικὸ ὕφος!

Ἀπ' τὴ φούρκα της, ἡ Δώρα δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξη. Πῶς τὴν ἔπαθε !... Πῶς ἔχασε νὰ ψάξῃ τὸ βιβλίο ἐκεῖνο πρὶν τὸ πετάξῃ στὴν ἐταζέρα !... Ὅλα τὰ εἶχε ψάξει· κι' εἶχε βγάλῃ χαρτάκια ποὺ δὲν ἔλεγαν τίποτα, γραμματόσημα σφραγισμένα, εἰκονίτσες καὶ λουλούδια ξερά. Κι' αὐτὸ νὰ τάφήσῃ ἔτσι ; Τὶ κακοτυχία! Ἀϊ στὸ διάβολο !

Ἐπιτέλους μίλησε :

— Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ γράμμα μου ;...

— Τὶ νὰ τὸ κάνῃς ;

— Δός μου καὶ θὰ ἰδῇς.

— Ὁρίστε !

Τῆς τὄδωσε, περίεργος νὰ ἰδῇ τὶ θὰ τὄκανε. Καὶ μόλις ἡ Δώρα τὄβαλε στὸ χέρι, ἀπομακρύνθηκε γοργά, τὄτσιτσε κομματάκια-κομματάκια καὶ τὸ πέταξε ἀπ 'τὸ παράθυρο.

— Αὐτὰ εἶνε περασμένα, εἶπε. Δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία καὶ καμμιὰ σημασία.

Ὁ Νίκος εἶχε τρέξει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε : Ἡ καταστροφὴ εἶχε γίνει· τὸ πολύτιμο δοκουμέντο,τὸ κομματιασμένο,τὸ εἶχε πάρει ὁ ἄνεμος.

Καταστενοχωρήθηκε. Θὰ θυμόταν ἄραγε τὴ φυσιογνωμία ἐκείνη μὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε ; Θάθελε νὰ τὴν ἔβλεπε καλύτερα... Καὶ τώρα ποιὸς ξέρει πόσα ψέμματα θὰ τοῦλεγε. Θᾶταν ἱκανὴ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ, νὰ τοῦ διαστρέψῃ καὶ τὴν ἐρωτικὴ ἀφιέρωση.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σχίσῃς, τῆς εἶπε. Τὸν καϋμένο τὸν κύριο 'Αλέκο !... Ἔπειτα κι' ἐγώ... πῶς θὰ θυμᾶμαι πάντα τὄνομά του, κι' ἐκεῖνο τὸ «στὴν πολυαγαπημένη μου Δωρούλα»καὶ τὴ χρονολογία ;... Καὶ νὰ τὴν ξέχασα ! .. 22 Αὐγούστου ἦταν ἢ 25 ;.. Ὄχι, ὄχι, τὴ θυμήθηκα ! 26 !

— Εἶσαι γελοῖος ! τοῦ ἀποκρίθηκε γυρίζοντας στὴ θέση της. Δὲν ἔλεγε καθόλου «στὴν πολυαγαπημένη μου Δωρούλα».. ἔλεγε «στή...».

Ὁ Νίκος ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Δώρα ! τῆς φώναξε. Πάψε ! Δὲ θὰ μὲ κοροϊδέψῃς καὶ μπροστὰ στὰ μάτια μου !.. Αὐτὸ σοῦ τὸ ἀπαγορεύω !.. Εἶχες ἕναν ἐραστὴ τὸ καλοκαίρι ποὺ τὸ περάσατε στὸν Πόρο. Τὸ εἶχα καταλάβει, μοῦ τὸ ἀρνήθηκες, τὸ ἔμαθα ἀπ αὐτὴ τὴ φωτογραφία. Ὁμολόγησέ το καὶ σύ. Θὰ τὸ παραδεχθῶ, θὰ τὸ ἀνεχθῶ. Ἀλλὰ μὴ μοῦ πῆς ψέμματα μὴ προσπαθήσῃς νὰ τὰ μπαλώσῃς, γιατὶ θὰ χαλάσω τὸν κόσμο !

Ἡ Δώρα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσχισε τὸ δοκουμέντο, ἦταν ἤσυχη σὰ νἄχε γλυκώσει. Κι' ἀψήφιστα τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Καὶ δὲν τὰ χαλᾶς ; Ἐσὺ θὰ τὸ μετανοιώσῃς ! Γιατὶ ἐπιτέλους τὶ εἶδες, τί ; Μιὰ φωτογραφία. Ἕνα κάρτ—ποστάλ μὲ φωτογραφία. Ἔ, ὕστερα ;... Ἔπεται δηλαδὴ ὅτι;.. Νόστιμο κι'αὐτό!.. Ἐσὺ δὲ ἔκαμες ποτὲ φωτογραφία ; Κι' δὲν τὴ χάρισες στὸ κοριτσάκι ἑνὸς φίλου σου ποὺ ἔτυχε νὰ τὸ γνωρίσῃς σὲ μιὰ ἐξοχή, νὰ τὸ συμπαθήσῃς, νὰ τὸ νοστιμευθῇς, νὰ τὸ κάνῃς γοῦστο ;... Εἶνε κανένα κακό ;... Λοιπὸν νά!, θὰ καταδεχθῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

Καὶ τοῦ τὸ ἐξήγησε :

Ὁ κ. 'Αλέκος Εὐαγγελάρης, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἦταν φίλος τοῦ πατέρα της. Στὴ φωτογραφία φαινόταν πιὸ νέος, μὰ ἦτο ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ἀπάνω ἀπὸ σαράντα χρονῶν. Ὅταν τὸν γνώρισε στὸ Πόρο,ἡ Δώρα δὲν ἦταν παρὰ κοριτσόπουλο, μπεμπέκα.

Τὴ χάϊδευε καὶ τὴ φιλοῦσε μπροστὰ σ' ὅλους, τὴν κάθιζε στὰ γόνατά του καὶ τῆς ἔλεγε ἱστορίες «γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά». Τὴν ἔκανε γοῦστο, ὅπως καμμιὰ φορὰ οἱ μεγάλοι τὶς μπεμπέκες. 'Αλλὰ ποτὲ γιὰ κακό, ποτέ !... Φιλία ἀθώα, πατρική, νόμιμη καὶ συνηθισμένη. Πῶς ;

Μιὰ μέρα ὁ κ. 'Αλέκος τῆς ἔδειξε τὴ φωτογραφία του. Τὸ θυμόταν σὰ νἄγεινε χθές.«Μοῦ μοιάζει ;» τὴ ρώτησε. Ἡ Δώρα τὴν πῆρε στὰ χέρια της, τὴν κοίταξε καὶ τοῦ εἶπε : «Ἄ, ἀπαράλαχτος μοῦ τὴν χαρίζετε νὰ σᾶς θυμᾶμαι ; — 'Ακοῦς ἐκεῖ ! χάρισμά σου, μικρὴ μου φίλη ! — Ναί, μὰ θὰ μοῦ γράψετε ἀπάνω καὶ δυο λόγια ; — Πολὺ εὐχαρίστως !» Τῆς ἔγραψε μὲ τὸ στυλογράφο του (γιατ' ἦταν ἔξω, στὸ καφενεῖο, μαζὶ μὲ ὅλους,) ἡ Δώρα τὴν ἔκρυψε καὶ... τελείωσε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο !

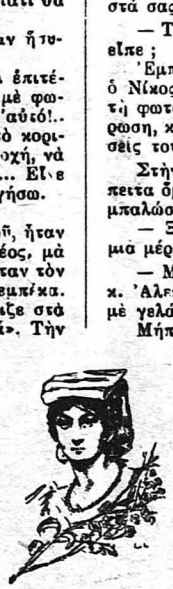

Ἀπ' αὐτὰ ὁ Νίκος δὲν πίστεψε οὔτε τὰ μισά. Καμώθηκε ὅμως πὼς εἶχε πεισθῇ κι' ἐξακολούθησε νὰ τὴν ρωτᾷ χωρὶς θυμό, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν μπερδέψῃ καὶ νὰ τὴν τσακώσῃ.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα αὐτός ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ; τοῦ ἀποκρίθηκε ἤρεμη ἡ Δώρα· νομίζεις πὼς τὸν ξαναεῖδα ; πὼς τὸν βλέπω ;...

— Ἦταν παντρεμμένος ;

— Ὄχι... Τώρα ὅμως μπορεῖ νὰ παντρεύτηκε.

— Ἦταν ὅλοι μπροστὰ ὅταν σοῦ ἔδωκε τὴ φωτογραφία ;

— Ὅλοι !

— Δηλαδή ;

— Οἱ δικοί μου, οἱ φίλοι μας, οἱ φίλοι του, μιὰ μεγάλη παρέα τοῦ Πόρου.

— Ὥστε θὰ μποροῦσες νὰ φέρῃς πολλοὺς μάρτυρες...

Ἡ Δώρα πάλι ἀγρίεψε :

— Θέλεις καὶ μάρτυρες φώναξε. Ἄ, μά, Νῖκο, τὸ παράκανες ! Φτάνει πιά ! Οὔτε λέξη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ! Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν ξανανοίγω τὸ στόμα μου. Ἐσὺ ἂν θέλῃς, λέγε.

Ὄχι, οὔτε ὁ Νίκος δὲν θὰ τῆς ἔλεγε πιὰ τίποτα. Τὴν εἶχε πάλι φοβηθεῖ. Σκέφθηκε ὅμως πὼς ἀπὸ κάποιον θὰ μποροῦσε νὰ μάθῃ. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ ἦταν μονάχος μὲ τὸν πεθερό του, τὸν ρώτησε «ἀπὸ περιέργεια» :

— Γνωρίζετε, ἀλήθεια, κάποιον ἀξιωματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ, 'Αλέκο Εὐαγγελόρη ;

Ὁ γέρος τὸν κοίταξε παράξενα. Σὰ νἤθελε νὰ θυμηθῇ, σὰ νὰ θυμήθηκε κάτι δυσάρεστο ἢ σὰ νὰ μὴν ἤξερε τὶ ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπιτέλους ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ εἶπε :

— Πφ... Τὶ τὸν θὲς αὐτόν ;... Ἐγὼ δὲν ἔχω φιλίες μὲ τέτοια ὑποκείμενα...

— Γιατί ; μὰ τὶ εἶνε ;...

— Ἕνας τιποτένιος ! Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ τὸν ἔχῃ σὲ ὑπόληψη, μὰ ἐγώ... αὐτὰ δὲν τὰ σηκώνω... Ἕνας γλεντζὲς σοῦ λέω, καὶ χαρτοπαίκτης, βουτημένος στὰ χρέη ὡς τὸ λαιμό.. Παντρεύτηκε, ἔφαγε τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του καὶ τὴ χώρισε... Νὰ σοῦ πῶ : μὴν ἤρθε καὶ στὴν Τράπεζα νὰ κάνῃ κανένα δάνειο ; Μακρυά ! μακρυά !

— Ὄχι, ὄχι... δὲν πρόκειται γι' αὐτό... δὲν τὸν γνωρίζω ἐγώ... Γι' ἄλλο σᾶς ρωτάω... Ἐκεῖ στὸν Πόρο, κάποιο καλοκαῖρι.. ἦταν τῆς παρέας σας ;

— Ποτέ !

— Δὲν ἐρχόταν μαζί σας, δὲν καθόταν στὸ καφενεῖο ;...

— Ποτέ !

— Μὰ ἡ Δώρα μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν φίλος σας...

— Ἄ, ἡ Δώρα... ἡ Δώρα μπορεῖ... Δηλαδὴ αὐτή, — ἔ, ἦταν καὶ μικρὴ τότε,— πήγαινε κάπου-κάπου μὲ παρέες ποὺ ἦταν κι' αὐτός... Εἶχε φίλες κάτι κορίτσια τῆς ἡλικίας της, ποὺ αὐτὸς ἦταν πραγματικῶς πατρικός τους φίλος. Στὴν παρέα μας ὅμως ἔχει, δὲν ἐρχότανε.. Δὲν τὸν ἤθελα ἐγώ. Τοῦ ἔκανα μοῦτρα. Τέτοια ὑποκείμενα, σοῦ λέω ! Μακρυά, μακρυά !..

— Ὥστε δὲν ἔδωσε κάποτε τὴ φωτογραφία του στὴ Δώρα,μπροστὰ σας ;...

— Τὴ φωτογραφία του ; Τὶς λές, καλέ ;... Αὐτὸ ποιὸς τὸ εἶπε ;

Ἐμπιστευτικά, παρακαλῶντας νὰ μὴν κάμῃ λόγο σὲ κανένα, ὁ Νίκος διηγήθηκε στὸν πεθερό του τὴν ἱστορία : Πῶς εἶχε βρεῖ τὴ φωτογραφία τοῦ κ. 'Αλέκου σ' ἕνα βιβλίο τῆς Δώρας, μὲ ἀφιέρωση, καὶ τὶ τοῦ εἶχε πεῖ ἡ Δώρα ὅταν τὴ ρώτησε γιὰ τὶς σχέσεις τους.

Στὴν ἀρχή, ὁ γέρο Πετρόπουλος φάνηκε πολὺ ταραγμένος. Ἔπειτα ὅμως,σὰ νὰ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ τὰ μπαλώσῃ, εἶπε :

— Ξέρω κι' ἐγώ ; .. μπορεῖ... δὲ θυμοῦμαι κόλα... Ἴσως καμμιὰ μέρα ποὺ νὰ μὴν ἤμουν κι' ἐγὼ μπροστά...

— Μὰ ἡ Δώρα μοῦ εἶπε πὼς εἴσαστε. Μοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς ὁ κ. 'Αλέκος ἦταν δικός σας φίλος. Γιατὶ σᾶς παρακαλῶ θέλησε νὰ μὲ γελάσῃ ;..

Μήπως εἶχε τίποτα μ' αὐτὸν τὸν... παλιάνθρωπο ;

Ὁ πεθερὸς ἂν καὶ βέβαιος, τὸ ἀρνήθηκε μ' ὅλη του τὴ δύναμη :

— Ἄ, μπά, μτά !.. Μὴν εἶσαι τόσο φιλύποπτος καϋμένε !.. Τὴν φωτογραφία θὰ τῆς τὴν ἔδωσε φανερὰ ἀδιάφορο ἂν δὲν εἴμουν κι' ἐγὼ παρὼν ἢ... ἂν δὲν τὸ θυμοῦμαι. Φίλος μου ὄχι, δὲν ἦταν. Πάντα ὅμως γνώριμος. Κι' ἡ Δώρα σοῦ τὸν εἶπε φίλο... ἔ, δὲν καταλαβαίνεις ;... ἅμα εἶδε πὼς ὑποπτεύθηκες.. Γιὰ νὰ μὴ παρεξηγήσεις, ντέ !.. Τέτοια ψεμματάκια δὲν ἔχουν σημασία.

('Ακολουθεῖ)